

Očeta čakajo.

Pri Meteži so danes kaj dobre volje. Vsi otroci so bili vže na vse zgodaj po konci in skakanja in nagajanja in smijanja ni bilo ne konca ne kraja vže ves dopóludne. In kdo bi ne bil vesel danes, ko se vrnó domóv oče, katerih vže od jeseni sém niso videli. To je dolga za mlade ljudi, kaj nè, otroci? Saj še, ako očeta samó jeden dan ni domóv, otroci ne mogó dočakati vrnitve in ves popóludne hodijo popraševat mater, ako vže skoraj pridejo ljubljeni oče. Meteževi otroci so pa danes sami domá, kajti mati so šli očetu do mesta naproti. Anica je postala vže brdko dekcle in marsikaj so jej mati lahko izročili, kajti vsako delo jej je šlo izpod rok kakor bi rezal. Zato so jej tudi danes naročili, da pripravi kosilo, ker gredó sami od doma. Kaj pa, da je Anico to neizrečeno razveselilo in prizadejala si je napraviti kolikor mogoče okusno kosilo. In Nežica in Marijca? Ves dopóludne sti se

sukali okolo kuhinje s privihanimi rokavi, prinašali drvá, vode in drugih za kuho potrebnih stvari. Druga drugej je jemala delo iz rok, da bi se le bolj prikupila Anici, ki bi jo pohvalila pri prišlem očetu. Kaj pa Tonček in Jožek? Tonček je imel še šolo dopóludne in kako nerad je šel danes od doma, to se ne more povedati. Zato je pa tudi prvi priletel iz šole in evo ga, kako skače in vzdiga nogo. Žlico, ki je širejša od njegovih ust, drži v jednej roci, v drugej pa otepa kos rženega kruha, ki mu seza doli do pod prs. Nepočakanec, ta Tonček! niti toliko ne more potrpeti, da bi prišli oče domóv. In Jožek? To ti je priden malček. Da bi ga bil videl, kako je hodil od jutra sém gledat tjà za hišo, gresta li vže oče in mati? In še zdaj si ne dá pokoja; najlepši vrček je vzel iz police in ga napolnil z vodo, da bodo pili oče iz njega. Póludne so vže odmolili in takój, ko odzvoni „angeljsko

češčenje“, rekli so mati, da naj napravijo na mizo. Anica nese skledo juhe, a Nežica devlje pladnike na mizo. Malo majhena je še, pa bode vže; samó malo na prste je treba stopiti. Marijca, tudi taka nepočakanka, kleči pa na stolu in reže podolgasti hlebec, ki je skoraj večji od nje same. Brez mačke, se vé da, tudi nič ni; le poglej jo, prve šapice ima vže na stolu, kmalu bode na mizi, ako je le ne zapazi sultanček, ki skače okolo veselega Tončka. Ahà! zdaj-le morajo pa vsak čas priti oče in mati. To bode veselje! Koliko bodo znali oče povedati, ker so toliko časa hodili po svetu! Mati pa bodo pohvalili malčke, da so bili pridni, in oče bodo prinesli iz mesta vsacemu kaj lepega!

Kosilo je na mizi, oče in mati vže gresta.

B—c.

B a s n i.

Lakomnik.

„O, jaz nesrečnež!“ vzdihoval in tožil je lakomnik sosedu. „Zaklad, ki sem ga bil na vrtu zakopal, izkopali so mi to noč in odnesli, a na njegovo mesto zagrebli so mi kamen brez vrednosti.“

„Saj bi zaklada takó ne bil rabil in užival,“ odgovoril mu je sosed. „Misli si torej, da je kamen zaklad; potem nisi nič ubóžnejši.“ —

„Če bi jaz res tudi ubóžnejši ne bil,“ odvrnil je lakomnik, „saj je pa óni, ki mi je zaklad odnesel, za toliko bogatejši.“

Taki so torej lakomniki, če drugi več imajo, to jih bôde v oči.

Slepa kokoš.

Neka kokoš je bila oslepela. A navajena brskati ni nehala tudi sedaj ne, nego pridno je brskala in grebla. — Pa kaj jej je koristilo? Druga kokoš z zdravimi očmi je umela ptuji trud v svoj prid porabiti. Zvesto je spremljevala slepico ter se hranila od njenega truda; kar je slepica nabrskala to je ta pobrala in pozobala.

Ali ne nahajamo tudi v življenji pridnih delavcev, ki svojih uspehov in pridobitkov ali ne vidijo, ali vsaj ne porabijo? A drugi menj zmožni, a bolj spretni in premedeni porabijo njihov trud v svoj prid. — (Po Lessingu.)

Vesela žetev.

O žetev, ti veseli čas!
Radósten te pozdravljam jaz.
Saj po spomládi si zeleni
Pogrnil s klasjem polje meni.

Vrtite, žnjice! se urnó,
Čeprav vam čelo je potnó.
Bogate snope zrnovíte
Mi v stoge, skednje naložite.

Mlatičev živi: pika, pòk!
Rad sliši stavec in otròk.
Ko žitnice napolnim, zima
Naj kadar hoče, k nam prikima.

V resnici žetev čas si zlat,
Ko trud donaša tolik sad.
Srcé naj moje se raduje
Saj zdaj plačilni dan praznuje.

F. Krek.